

Τώρα θά πείθω φωνάζουν τούτοι,
πάστε τον κι έπεισε φωνάζουν άλλοι,
δμως εκείνος, μωρέ ταιφούτη,
είναι σάν λάστιχο και σάν ατσάλι.

Κι' εγώ γι' αυτόν τόν πρόσκοπο τόν σβέρκο μου θά βγά-
-όπουχει κι' αίσθητήριο πολιτικό μεγάλο, [λω,
κι' έτσι μ' αυτό τὸ θαυμαστόν και νέον αίσθητήριον
έγινε, Περικλέτο μου, καλὸν ἀναδρυτήριον.

Και προβλέπει και προκρίνει
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
δσα παραδέλπουν τόσαι,
πού δὲν ἔχουν δράμι γυνῶσι.

Μὲ τὴν αἰσθησὶν ἐκείνην
τοῦ προβλέπειν και προκρίνειν
μειδιᾷ νυχθημερόν
κι' εἶναι πανταχοῦ παρών.

Κι' ἀπὸ τώρα κρυφολεῖ: στοῦ Πρωθυπουργοῦ τ' αὐτὴ
μιά προαίσθησις μεγάλη
πῶς δικό του βουλευτὴ
κι' αἴριο θά ξαναβγάλῃ.

II. — Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα, παπαρδέλα,
'στὸ δεξί μου χέρι πέρνω
μιά μεγάλη μανάβλα,
και σὲ δέρνω και σὲ δέρνω.

Ὁρηγολογῶ και πάλι τῶν Ἀλβανῶν τὸ χάλι.

Ξαφνικὸ μὲς 'στὸ Δυρράχι,
πού κι' Ἀνατολὴ και Δύσις
σάν χαμένα τώρα τάχει,
κι' ἀγρίως πᾶσα κτίσις.

Μὲς 'στῆς τόσαις καταγίγδες
ἐστριφὰν τοῦ Βῆθ ἡ βίβος,
και κυτῶ τὸν Ἡγεμόνα
νὰ γυρνᾷ χωρὶς Κορῶνα.

Τὸν ἐξόπνησ' ἕνας κρέτος
ἐπαναστατῶν φρικτός,
κι' ὁ γιὰ τὸς του πρώτος πρώτος
τῶστριψε διὰ νυκτός.

Ποῦ τὸ Στέμμα τῆς εὐκλείας;
τῆς κλεινῆς του Βασιλείας
ἐξεφύλλισαν τὰ ρέθα

Τὸν ἀφίνουε πιστοὶ
κι' ἀγνωστοὶ του και γνωστοὶ,
τὸν ἀφίνε κι' ὁ Μπιμπέδα.

Κλάψατε τον... συμφορὰ του!..
ἔπεισε 'στ' Ἀνάκτορά του
βαρβατίλα δυνατὴ.

Κι' αὐτὸς τρέμων ἄρον ἄρον
λιμασμένον Σκιπταρόν
τὴν Κορῶνα παραιτεῖ.

Ποῖος ἐπίστευε ποτὲ του γιὰ τὸν Βῆθ τὸν δοξασμένο
πῶς θὰ τὸν τρομάξουν ἔτσι;
παρ' ἄλλῳ τὸν καὶ μένο
νὰ τὸν κάνουν κοκορέτσι.

Και σοφ' φωνῇ μεγάλῃ:
πιθάνον χωρὶς κεφάλι
καμμιὰ μέρα νὰ ἔρεθῇ
δποιος 'στὸν δεῖνον ἀγῶνα
τὴν ἀνώδυνη Κορῶνα
τῆς Ἀρβανιτιᾶς ποθεῖ.

Τίποτ' ἄλλο παρὰ θήνους γιὰ τὸν Ἡγεμόν' ἀκούε,
πᾶνουν και τῆς Ὀλλανδίας τοῦς ἀξιωματικοῦς,
κι' ἴσως νὰ μὲς ἀναγγεῖλῃ μῆνυμα καμμιᾶς ἡμέρας
πῶς τοῦς πέρασαν και τούτους διὰ στόματος μαχαίρας.

Δαίμων ἄγριος ὀρχεῖται:
'στ' Ἀρβανίτικο λημέρι...
γεγί σας, ἱερολοχίται,
κι' ἔλοι τὸ σπαθί 'στὸ χέρι.

Γιὰ τὸν Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν, ὕποψῆτρον κι' εἰνόν.

" Ἄσπρο και 'στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, ποῦχει πένα, ποῦχει
ποῦχει χάρι, ποῦχει σκόμμα, [στόμα,
και προσόντα βουλευτοῦ και παντοῖα και πολλὰ
κι' ἔπως ὁ Πρωθυπουργός διαρκῶς χαμογελά.
" Ἄσπρο 'στὸν μικρὸν τὸδέμας, πλὴν ἐν πρώτοις μαχητὴν,
κι' ἔνα σεσαρὸν συνάμα κι' εὐθιμον συζητητὴν.

" Ἄσπρο και 'στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, ποῦναι διάβολος 'εὐ-
[πνός,
γιὰ νὰ λέῃ τοῦ Λευτέρῃ: νὰ και λίγος μαιντανός.
" ὦφελει τὸ χωρατὸ και τοῦ σκόμματος τὸ βέλος,
και σπουδαία και φαιδρά
ἢ Βουλή νὰ παραδρᾷ,
θὰ χαρῇ κι' ὁ Βενιζέλος.

Καλὸν εἶναι τότε τότε και τοῦς φέροντας τὰ πρῶτα
και τοῦς τίτλους τοῦς τρακοῦς
νὰ τοῦς κάνωμε καρότα,
κάρδαμα και μαιντανούς.

" Ἄσπρο και 'στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, γιὰ νὰ λέῃ καθενός,
ὅπου θέλει νάμπη σ' ἔλα, νὰ και λίγος μαιντανός.